

15.

Antonio Piccinni

Dziewczyna pijąca wino, 1890

Estymacja: 40 000 - 50 000 zł

akwarela/papier , 99 x 65,5 cm

sygnowany i opisany p.d.: 'A.io Piccinni Roma.'

Podatki i opłaty

- Do kwoty wylicytowanej doliczana jest opłata aukcyjna. Stanowi ona część końcowej ceny obiektu i wynosi 18%.

Esej

Twórczość Antonia Piccinniego znakomicie wpisuje się w nurt malarstwa rodzajowego wywodzącego się z XIX-wiecznego realizmu. Oderwanie od akademickich, pompatycznych tematów zauważalne było w sztuce europejskiej już od ok. połowy stulecia. W roku 1849 Gustave Courbet, czołowy przedstawiciel i inicjator kierunku, namalował ikoniczne dla niego

działo – „Kamieniarzy”. Sześć lat później zerwał drastycznie z monopolem Salonu Paryskiego, sam organizując swoją indywidualną wystawę pod szyldem „Le Réalisme”. To wydarzenie stało się precedensem dla zapoczątkowanych przez Courbeta przemian na polu plastyki. Wywołało prawdziwe trzęsienie ziemi i lawinę, a jednolity i rządzony dotąd schematami świat sztuki zadrżał w posadach. Artyści zeszedli z mitycznego Parnasu na ziemię. Zaczęli odtwarzać otaczającą ich rzeczywistość taką, jaka była. Bohaterami dzieł stali się prości ludzie – chłopci, mieszczaństwo czy robotnicy. Odbijającą toaletę Dianę zastąpiła postać utrudzonej pracownicy, a wyidealizowanego Apollina figura spracowanego hutnika. Malarze i rzeźbiarze nie stronili od ciemnych zaułków miast, portów i domów publicznych, które to dostarczały im zarówno tematów, jak i odpowiednich modeli. Antonio Piccinni urodził się w 1846 roku w Trani, portowym miasteczku położonym w Apulii. Pobierał nauki w najlepszych akademiach na Półwyspie Apenińskim. Studiował w Neapolu i w Rzymie. Z tymi metropoliami związał swoje życie i karierę zawodową. „Dziewczyna pijąca wino” to przykład pracy o charakterze rodzajowym. Ukazana z dzbanem i szklanką Włoszka to postać uchwycona we wnętrzu podczas zwyczajnej czynności dnia codziennego. Scena o lekkim, humorystycznym wręcz zabarwieniu nie porusza wprawdzie ważnych ze społecznego punktu widzenia kwestii. Wpisuje się ona jednak poniekąd w nurt malarstwa mizeralistycznego, którego więcej przykładów odnaleźć można w oeuvre Piccinniego. Twórców podejmujących w owym czasie podobną tematykę było oczywiście wielu. Wymienić warto tu chociażby niemieckiego malarza Eduarda von Grütznera. Tworzone przez niego kompozycje wypełniają postacie mnichów kosztujących wyborne trunki w zakamarkach klasztornych piwnic i spiżarni. Sceny te tchną pokrewnym, groteskowym charakterem, choć zauważalny jest jednak w nich także aspekt dydaktyczny. Kolejną, istotną do rozważenia kwestią w twórczości Włocha jest obok tematyki sama forma dzieł i technika ich wykonania. Piccinni oprócz akwareli uprawiał także malarstwo olejne i grafikę, na polu której odnosił liczne sukcesy. To jednak za pomocą farb wodnych uzyskiwał najciekawsze i najbardziej godne podziwu efekty. Akwarela przeżywała prawdziwy rozkwit w ostatnich dekadach XIX stulecia. Malarze akwareliści próbowali otrzymać za pomocą tej techniki efekty osiągnięte w malarstwie olejnym. Z racji na liczne trudności warsztatowe udawało się to tylko najlepszym. Jednym z nich był Austriak, również związany ze środowiskiem włoskim – Ludwig Johann Passini. Jego portrety, sceny rodzajowe, a przede wszystkim pejzaże, kolorystyką i odtworzeniem detali śmiało konkurować mogły z ówczesnym malarstwem sztalugowym. Analogicznie możemy rozpatrywać prezentowaną tu pracę Piccinniego. Zastosowaną technikę zdradza tak naprawdę jedynie nieco rozbielony, delikatny koloryt. Rozkład światła i cieni, jak również dbałość o szczegóły i precyzja konturów świadczą o niezwyklej biegłości artysty. Ukazana we wnętrzu kobieta siedzi na krześle i zwraca twarz w kierunku widza, zupełnie jakby patrzyła na kogoś, kto dopiero co wszedł do pomieszczenia. W prawej dłoni trzyma ceramiczny dzban, w lewej zaś na wpół pełną szklankę wina. Z tyłu znajduje się drewniany stół z ustawionymi na blacie naczyniami i wiklinowym koszem. W tle dostrzec można natomiast dwie ryciny dewocyjne zawieszane na ścianie. Ukazane przez twórcę pomieszczenie nie zdradza nadmiernego bogactwa jego mieszkańców, choć również nie świadczy o ich biedzie. Liczne przedmioty, ceramika i meble to zdecydowanie wyraz

dostatniego życia. Uwagę zwraca również sam ubiór modelki oraz jej biżuteria – czerwone korale na szyi i złote kolczyki.

Pochodzenie

dom aukcyjny Agra-Art, Warszawa, październik 1994 kolekcja prywatna, Warszawa